

РЕШЕНИЕ

№ 968

гр. София, 14.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 53 състав,
в публично заседание на 16.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитър Гальов

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10348** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл.44, ал.2 от Закона за лечебните заведения /ЗЛЗ/.

Образувано е жалба на „Диагностично-консултативен център V - София“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес в [населено място], представлявано от управителя д-р В. З., против Заповед № РД-05-8 от 09.10.2023г. на Изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“, с която е отказана регистрация на дружеството –жалбоподател по Заявление № АУ-3041-210 от 21.03.2023г. Иска се отмяна на заповедта, като незаконосъобразна по посочени в жалбата съображения.

В съдебно заседание дружеството жалбоподател се представлява от упълномощените си процесуални представители, които поддържат жалбата и пледират за отмяна на административния акт. Не се сочат нови доказателства. Претендират се разноските по делото, съгласно представен списък.

Ответникът- Изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“ представя административната преписка свързана с издадената заповед. Не взема становище по оспорването. Представя допълнително материали за окомплектоване на преписката, по указание на съда. В открито заседание не се представлява.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД- С.-ГРАД /АССГ/, в настоящият съдебен състав, намира оспорването за процесуално ДОПУСТИМО, като депозирано в законния срок и съобразно с изискванията на АПК, пред родово и местно

компетентния административен съд, от лице с активна процесуална легитимация. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, по смисъла на чл.21 от АПК, който по съществува си е неблагоприятен за оспорващата страна, поради което жалбата следва да се разгледа по същество.

Съдът установи от фактическа страна следното:

Началото на процесното административно производство е поставено със Заявление-вх. № АУ-3041-210 от 21.03.2023г. на дружеството-жалбоподател до ответния административен орган, подадено на основание чл.43 и във връзка с чл.41, ал.1, т.9 от ЗЛЗ, с оглед издаване на удостоверение за пререгистрация поради промяна в обстоятелствата по чл.41, ал.1, т.1-8 от ЗЛЗ на регистрираното в ИАМН лечебно заведение./л.57 и сл. от делото/.

Видно от неговото съдържание, отбелязано е заличаване на „клинична лаборатория“, промени в лекарите специалисти, както следва:

-добавяне на лекари, а именно д-р Ж. Н. Г.- З.- лекар специалист по „вътрешни болести“,

-заличаване на лекари: 1.д-р Л. Т. В.- лекар специалист „клинична лаборатория“ и 2. д-р Ж. Н. Г.- З.- лекар специалист по „кардиология“;

Депозирани са изискуемата декларация за липсата на промяна във всички останали документи и обстоятелства. Съгласно Удостоверение за регистрация на лечебно заведение за извънболнична медицинска помощ № 1924 от 23.02.2023г., диагностично-консултативния център е регистрирано като лечебно заведение от посоченото естество- ДКЦ, респективно е вписано с регистрационен номер на лечебно заведение № [ЕГН] /л.60 и сл. от делото/

Не се спори между страните, а и от представените по преписката доказателства се установява, че няколкократно с писма са давани указания на заявителя ДКЦ, респективно е удължаван срока за изпълнение на същите, като видно от допълнително представеният документ, последният 2-месечен срок за изпълнение на указанията е изтекъл в периода от 21.07.2023г. до 21.09.2023г., тъй като писмото изготвено на 12.07.2023г. в тази връзка /л.137 от делото/ е връчено именно на първата дата-21.07.2023г., видно от предоставеното по указание на съда доказателство /л.136 от делото/.

Съгласно писмо, с изх.№ АУ-1659-605 от 12.07.2023г. е указано на заявителя, че при заявеното заличаване на специалността „клинична лаборатория“ липсва нормативна празнота касаеща отношенията при промяна на обстоятелствата, защото съгласно чл.17, ал.1 от ЗЛЗ изрично се указва от законодателя всяко ДКЦ да разполага с не по-малко от 10 лекари с различни признати специалности, да бъде съоръжен с необходимата медицинска апаратура, да разполага поне с една медико-диагностична лаборатория и уредба за образна диагностика. Изрично се уточнява с писмото, че цитираният законов текст изисква лабораторията да бъде иманентна част от ДКЦ и липсва правна възможност лечебно заведение от такъв тип да съществува без лаборатория. Сочи се, че изразът „да разполага“ е пределно ясен и отхвърля възможността дейността на лабораторията да бъде „осигурявана“ чрез договор с друго лечебно заведение. При това положение, ответникът изтъква, че при заявеното заличаване на клиничната лаборатория заявителят попада в хипотезата на чл.16 на ЗЛЗ. Предвид така направеното разяснение, каквото е поискано от заявителя, с оглед

яснота на дадените указания, органът е определил последно 2-месечен срок за изпълнение на указанията.

По делото не се и спори, че този срок е изтекъл на 21.09.2023г., като е установено по категоричен начин, че в указаният срок заявителят е депозирал пред административния орган договор за наем, сключен на 03.02.2023г. между същото ДКЦ в качеството на наемодател и медико-диагностична лаборатория „Бодимед 99“ ООД, като наемател /л.88 и сл./. Видно от чл.4 на съглашението, същото е сключено за срок от 5 години, считано от датата на подписването му. Въз основа на този договор, наемодателят предоставя на наемателя недвижим имот /обект/, находящ се на първи етаж в сградата на „ДКЦ V – София“ ЕООД, включващ две помещения с № 21 и № 22, със застроена площ от 34.48 кв.м, заедно с 0.7388 % идеални части от общите части на сградата, с площ от 29.87 кв.м. Видно от текста на чл.2 от договора, наемодателят не осигурява на наемателя апаратура, техника, оборудване, инструментариум, както и необходимите консумативи. Посочено е, че същите се осигуряват изцяло от наемателя- медико-диагностична лаборатория „Бодимед 99“ ООД за срока на договора за наем. Видно от клаузите на чл.2, ал.3 и ал.4 от договора, отношенията между пациентите по отношение регистрацията, съгласно изискванията на Здравната каса и НРД са изцяло за сметка на наемателя, който следва да си осигури и всички необходими разрешения, лицензи, сертификати за външна оценка на качеството и други, свързани с извършваната от него дейност в обекта. Съгласно чл.2, ал.2 от договора, наемателят осигурява извършването на лабораторни изследвания на пациенти на центърът – наемодател, както с направления по Здравната каса, гарантирани от бюджета на НЗОК, така и платени, като цените на платените услуги са по ценоразпис на наемателя, за което се задължава да сключи отделен договор от този за наем.

Представен е Правилник за устройството, дейността и вътрешния ред в „ДКЦ V – София“ ЕООД /л.65 и сл. от делото/, съгласно който в рубриката „Основни дейности“, в т.6.2 е посочено, че лабораторни изследвания извършвани на територията на лечебното заведение са осъществявани по договор с МДЛ.

Представени са изискуемите документи във връзка с добавянето на лекар специалист, описано по-горе, като всъщност една от заличените лекари –специалисти, а именно д-р Г.- З. само променя специалността си от „кардиология“ /заличена/ на „вътрешни болести“ /добавена/.

С процесната заповед издадена на 09.10.2023г., ответникът след като описва представените в хода на административното производство материали, сред които и описаните по-горе наемен договор и документи за лекарите специалисти отново изтъква, че това лечебно заведение не отговаря на изискванията на чл.17 от ЗЛЗ, а попада в хипотезата на чл.16 от ЗЛЗ. Коментирани са и последно представените материали, сред които и Удостоверение за регистрация на лечебното заведение медико-диагностична лаборатория „Бодимед 99“ ООД. Отново се подчертава, че въпреки удължаваният срок, определен съгласно чл.40, ал.11 от законаизискуемите документи не са представени. В заповедта издателят на акта се позовава и на разясненията, които е направил по изрично запитване на заявителя относно изискванията, на които трябва да отговаря ДКЦ, в това число „да разполага“ с медико-диагностична лаборатория.

При тези фактически констатации, съдът обоснова следните правни изводи:

Заповедта е издадена от компетентен орган, в кръга на материалната му компетентност по закон – чл.44, ал.1 от Закона за лечебните заведения. Спазена е писмената форма на акта, съгласно чл.59 ал.1 от АПК и съдържа всички изискуеми реквизити, с оглед валидността на акта, респективно са налице задължителните реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, включително фактически и правни основания за постановената заповед обективираща отказа.

Съдът счита, че при издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Това е така, защото издаденият акт е въз основа на започнато производство по заявление на ДКЦ, с оглед задължението му при всяка промяна на обстоятелствата относно извършена регистрация, в 7-дневен срок от настъпването им, по реда на чл.40, което задължение на лечебното задължение е вменено от нормата на чл.43 от ЗЛЗ. Вярно е, че според последното изречение на чл.43 от закона, следва да се представят само документите относно промяната, придружени с декларация за липса на промяна във всички останали документи и обстоятелства. В тази връзка, при констатирани нередовности, по реда на чл.40, ал.11 са давани последователно указания за представяне на документите, с оглед спазване изискването на чл.17 от ЗЛЗ за изискуемата обезпеченост на лечебното заведение с човешки ресурси и технически потенциал, като по направено искане за продължаване на срока органът се е произнасял позитивно и е продължавал същия, последно с 2-месеца, съгласно чл.40, ал.11 от ЗЛЗ. В тази връзка са спазени всички процесуални права на заявителя и правото му на защита, като при направеното писмено запитване относно естеството на нередовностите, които следва да бъдат отстранени, органът е изложил изчерпателни съображения, цитирани по-горе в решението, с което съвсем ясно е посочил на заявителя, че за да съществува лечебно заведение ДКЦ, съгласно нормативните изисквания, същото следва да разполага поне с една медико-диагностична лаборатория, а според цитирания законов текст, значението на думата „разполага“ означава, че тази лаборатория следва да бъде част от структурата на лечебното заведение, поради което е недопустимо да се ползва друга лаборатория, т.е. да е регистрирано ДКЦ без собствена лаборатория, а за нуждите на своята дейност това лечебно заведение да ползва лаборатория на друго заведение. Мотивите на органа са ясни и изчерпателни, като според съществуващата задължителна съдебна практика е допустимо мотивите да са изложени и в други материали от преписката, както подробно в случаят са описани съображенията на административния орган в обсъжданото писмо от 12.07.2023г., получено от заявителя на 21.07.2023г., с оглед последното удължаване с два месеца на срока за изпълнение на указанията.

По отношение нормите на материалния закон и съблюдаване целите на закона, съдът взе предвид следното:

Съгласно чл.17, ал.1 от ЗЛЗ „Диагностично-консултативният център е лечебно заведение, в което осъществяват специализирана извънболнична помощ не по-малко от 10 лекари с различни признати специалности. Центърът трябва да бъде съоръжен с необходимата медицинска апаратура, да разполага поне с една медико-диагностична лаборатория и уредба за образна диагностика.“

Следователно, законът поставя определени изисквания, които следва да са налице кумулативно, за да отговаря една структура на дефиницията за „лечебно заведение“ от посочения тип- ДКЦ. Няма спор, че заведението е било регистрирано първоначално, като притежава съответно удостоверение, но при положение, че в подаденото заявление изрично е посочено заличаването на специалността „клинична лаборатория“, а видно от приложение № 2 към удостоверението /л.62 от делото/, при заличаване на специалиста „клинична лаборатория“- Л. В. няма друг лекар с подобна специалност, а не се и твърди наличието на собствена лаборатория, с така заявената промяна действително се нарушава минималните изисквания за съществуването на лечебно заведение от процесния тип.

Основният спор между страните се изразява в различното тълкуване на жалбоподателя и ответната страна, според което дружеството застъпва тезата, че законът не поставя изискване за собствена лаборатория като условие за съществуването на лечебно заведение ДКЦ, за разлика от тълкуването на административния орган, който се позовава на текста на закона и неговият точен смисъл. Тезата на жалбоподателя е несъстоятелна.

Независимо, че в случаят става въпрос за процедура по промяна на обстоятелства, а не за първоначална регистрация, компетентният орган, който следва да се произнесе по това заявление е длъжен да провери спазването на законовите изисквания за функциониране на заведението. Ако се приеме тезата на жалбоподателя, че с представеният договор за наем, с който удостоверява сключването на споразумение между ДКЦ и друго заведение за обезпечаване дейността с медико-диагностична лаборатория означава да се игнорират въобще законовите изисквания за съществуването на структурата. Ако законодателят не държеше сметка за необходимия човешки и технически ресурс, на който трябва да отговаря всяко лечебно заведение ДКЦ не би поставил тези условия в нормата на чл.17 от ЗЛЗ. Действително, използваните понятия Центърът трябва да бъде съоръжен с необходимата медицинска апаратура, да разполага поне с една медико-диагностична лаборатория ясно онагледяват условията, на които трябва да отговаря лечебно заведение от сочения тип. При положение, че става въпрос за съществуването на самостоятелно обособена единица- лечебно заведение, така поставените изисквания очевидно изискват спазване на минималните стандарти за техническа и експертна обезпеченост на ДКЦ, за да съществува като такъв. В противен случай законът нямаше да съдържа такава норма, при което по свободна преценка всеки субект извършващ такава дейност да прецени колко лекари да ангажира, дали да използва друг технически ресурс- на различно заведение, с което договаря подобни условия и прочие. Принципно, няма пречка ДКЦ да сключва подобни наемни отношения с друг субект, но в случаят, както става ясно от описаните обстоятелства, лабораторията, с която е подписан наемния договор е друго самостоятелно лечебно заведение. Нормативна пречка в случаят е липсата на медико-диагностична лаборатория, с която самият център да разполага, т.е. тя да бъде част от неговата структура, при което очевидно се нарушават изискванията на закона за минимална обезпеченост на технически и експертен ресурс. Законът не предвижда възможност да се обединява дейността на различни лечебни заведения с цел да се покрият нормативните изисквания за съществуването на всяко от тях, иначе не би поставял изисквания за регистрирането на отделните субекти като лечебни заведения. В тази връзка, не би могло да се приеме, че се спазени изискванията на материалния закон и неговите

цели, с оглед издаване на исканото от заявителя удостоверение и закономерно, след изтичане на последно предоставената възможност, при непълнота на представените материали досежно изискуемата структура на заведението, органът законосъобразно е постановил отказа за регистрация, съгласно чл.44, ал.2 и чл.44, ал.1, т.1 от ЗЛЗ, които правни основания са посочени в заповедта и напълно кореспондират на установените по случая факти.

При тези констатации, заповедта е процесуално и материално законосъобразна, а постановеният отказ е в съответствие с целите на закона за минимална техническа и експертна обезпеченост, с които всяко заведение от такъв тип следва да разполага, респективно при неспазване на тези нормативни изисквания закономерно е издаден и процесният отказ.

При тези констатации жалбата е изцяло НЕОСНОВАТЕЛНА и следва да бъде отхвърлена.

Отвратната страна не е направила искане за присъждане на разноски, нито е осъществено реално представителство от страна на пълномощник, поради което и съдът не се произнася по тяхното присъждане, а при този изход на спора, разноски в полза на жалбоподателя не се дължат.

Мотивиран от изложеното, на основание чл.172, ал.2, вр. с ал.1 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Диагностично-консултативен център V - София“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя д-р В. З., против Заповед № РД-05-8 от 09.10.2023г. на Изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“, с която е отказана регистрация на дружеството –жалбоподател, съгласно Заявление № АУ-3041-210 от 21.03.2023г. като НЕОСНОВАТЕЛНА.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението до страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: